

Nr 135.

Av herr **Nordström** i Kramfors **m. fl.**, om avskaffande av arbetslöshetskommissionen *m. m.*

»Högkonjunktur», »Alltjämt stegrade exportsiffror», »Industrin sysselsatt till bristningsgränsen», så avspeglar de ekonomiska rapporterna läget för vårt lands vidkommande i nuvarande skede. Högkonjunkturen sätter också spår efter sig i bankernas och storbolagens bokslut. För den svenska överklassen är det på nytt strålande tider, en ny guldålder har inträtt för dem, som befinna sig på samhällets solsida. I tidningspress och i offentliga debatter lovprisar vårt land för dess snabba tillfrisknande efter den sista genomgripande krisen.

För det arbetande och samhällsnyttiga folket i vårt land är det däremot inte några strålande tider. För detta betyder högkonjunkturen ingen lättnad i den ständiga kampen för brödet, ingen befrielse från det ständiga hotet av arbetslöshet och nöd.

Arbetslösheten har minskat, det är sant, men ännu finnas stora grupper av vårt folk, som aldrig mera kunna räkna med att komma in i ett ordentligt arbete. Som ett uppenbart trots mot talet om högkonjunktur stå alltjämt tusentals arbetslösa utanför produktionen, utan möjlighet att erhålla arbete och försörjningsmöjligheter, utanför lagen. Inom vissa s. k. arbetslöshetsöar är arbetslösheten ännu en mycket betydande och skrämmande verklighet för stora delar av befolkningen. För dessa arbetslösa finnes alltjämt ingen utsikt till en människovärdig existens.

För dessa arbetslösa betyder högkonjunkturen varken arbete eller inkomst. Allt vad dessa se av denna är de stigande priserna på de nödvändigaste livsförnödenheterna samt ett fortbestånd av den arbetslöshetspolitik, som fått sitt ökända uttryck genom ett enda ord — AK.

AK — det betyder för den arbetslöse fortsatt svält, det betyder fortsatt underkastelse under strejkbrytardirektiven, det betyder en fullständig underkastelse under en allsmäktig statlig byråkrati, det betyder fortbestånd av en medeltida livegenskap för de oskyldiga offren för den kapitalistiska produktionsordningen.

Det är en skam för vårt land, att under det man utåt i världen pekar på oss såsom föredöme, man här hemma behandlar de arbetslösa som objekt för den hänsynslösaste utplundring.

En praktiskt taget enhällig arbetaropinion har fördömt den arbetslöshetspolitik, som praktiseras genom arbetslöshetskommissionen. Det socialdemokratiska partiet, som nu innehar majoritet i denna kammare, har krävt AK:s slopande, LO:s och fackförbundens kongresser, fackliga centralorganisationer och tusentals fackföreningar ha krävt ett slopande av AK och dess direktiv. De arbetande och arbetslösa ha nu rätt att på allvar fordra in-

friandet av löftet om att man äntligen skulle göra slut på brutaliteten mot de arbetslösa.

Vårt parti har år efter år framfört de arbetslösas krav här i riksdagen, vilket dock avslagits under tal om det betryckta läget för näringslivet.

De senaste årens och särskilt detta års statsverksproposition kan inte längre bibehålla detta sken av krisfattigdom i det rika Sverige, utan tvärtom visar denna svällande inkomster både i fråga om näringslivet och statens finanser.

Enligt vår uppfattning kan man nu inte längre ens begagna påståendet om det betryckta läget såsom motiv för ett bibehållande av arbetslöshetskommissionen och dess brutala direktiv. Det kan inte finnas något som helst tvivel om att vårt land har råd att ge de arbetslösa arbete och en sådan inkomst, att en något så när människovärdig existens kan uppehållas.

Det synes oss inte nödigt att anföra någon längre motivering för det berättigade kravet om slopande av arbetslöshetskommissionen och dess direktiv. Arbetarmajoriteten i Sveriges riksdag har skyldighet att tillmötesgå de arbetslösas och det övriga fackföreningsfolkets krav. »AK måste dö, om de arbetande skola kunna leva», och i dess ställe måste man igångsätta arbeten, som ge de arbetslösa möjlighet till en förtjänst i enlighet med gällande avtal.

På grund av ovan anförda föreslå vi,

att riksdagen beslutar avskaffa arbetslöshetskommissionen och de nuvarande arbetslöshetsdirektiven;

att offentliga arbeten, vid vilka kollektivavtalslöner tillämpas, anordnas och handhas av statens, kommunernas och vägdistriktens ordinarie organ; samt

att 40 miljoner kronor ställas till regeringens förfogande för att genom anslag och lån till vägdistrikt och kommuner göra det möjligt för dessa att anordna arbeten för arbetslöshetens bekämpande samt för anslag till kommunerna för bedrivande av kontant understödsverksamhet i de fall lämpliga arbeten icke kunna anordnas.

Stockholm i januari 1938.

Axel Nordström.

J. H. Brädefors.

Knut Senander.